

KRONIEK VAN DE STICHTING GESLACHT MEES

VAN DE REDACTIE

Voor U ligt nummer 63 van de Mezenkroniek. Mijn voorganger Ludo Mees had de goede gewoonte om enkele hoogte - en dieptepunten van het jaar in het redactioneel op te nemen. Dat geeft een tijdsbeeld van wat er in dat specifieke jaar gebeurd is. Ik zet die traditie voort.

Dit jaar, gerekend van zomer 2013 tot zomer 2014, was vooral internationaal gezien een erg roerig jaar. Het Midden-Oosten staat al enkele jaren in brand. Nu is Syrië in een trieste burgeroorlog verwickeld, na de opstand tegen president Assad in 2011. Ongeveer twee-en-een-half miljoen(!) Syriërs hebben hun eigen land al ontvlucht. Opzienbarend was ook de inlijving van de Krim door Russische troepen en de dreiging van een inval in Oost-Oekraïne. Uniek voor Nederland was de Nuclear Security Summit in Den Haag. Onder leiding van minister president Rutte. Initiatiefnemer president Obama, deed voor de Top begon, het Rijksmuseum aan voor een bliksembezoek. Ook de Olympische Winter Spelen van Sotsji waren een groot sportief succes. Nederland won maar liefst 24 medailles, vooral voor het schaatsen. De propaganda machine van president Poetin kan over de Spelen ook tevreden zijn. De Nederlandse economie trok weer wat aan met een groei van 0,75 %. Het begrotingstekort blijft onder de vereiste 3%. Op 26 april tenslotte was er voor het eerst in de geschiedenis sinds Willem III (1817-1890) weer een Koningsdag met koning Willem Alexander.

In het Mezenbestuur zijn er ook flinke veranderingen. Voorzitter Madeline nam na 22 jaar in het bestuur te hebben gezeten afscheid. Voorzitter was zij sinds 2003. Een heuse aderslating voor de familie, want zij heeft zich met tomeloze energie en grote betrokkenheid al die jaren voor de familie ingezet. Haar terugblik kunt U lezen in deze Kroniek. Ook Ludo houdt na 10 jaar hoofdredactioneel werk op met de Kroniek. Gelukkig blijft hij nog regelmatig schrijven voor dit blad.

Enkele andere artikelen die U kunt lezen in dit nummer: Een goed gedocumenteerd stuk van Marten Mees over de perikelen rond Heleen Mees, die eigenlijk Heleen Nijkamp heet. Een artikel van Machteld van Limburg- Stirum over beeldengroep Veerhaven in Rotterdam. Een interview met kinderrechtster Renée Mees in de rubriek Krasse Tachtigers. Twee stukken van jonge Mezen. Anna Mees over haar eerste stappen in de journalistiek opleiding in Rotterdam en Lene Høst Mees over haar muziek reis in Brazilië. En een bijdrage van Ludo Mees over mijn documentaire Het licht van Tabor, over de psychische en spirituele verwerking van kanker.

Het is mijn grote droom om in de toekomst een Culturele Mezendag te organiseren. Op die dag maken Reinild, Antoinette, Madeline en Nathalie muziek. Er zijn schilderijen en tekeningen te zien van Hermance Mees en Ems Teychine-Mees. Kan de familie de prachtige foto's bekijken van mijn neef David Mees en fragmenten van mijn eigen films. De *art direction* die dag wordt verzorgd door een andere David Mees, de zoon van Joris en Amanda. Andere artistieke Mezen sluiten zich aan.

Tot slot namens de hele Mezenfamilie hartelijk dank voor al het werk, de tijd en de toewijding die Madeline in de Stichting Geslacht Mees gestoken heeft. En ook veel dank aan Ludo voor tien jaar grote en loyale inzet voor de Mezenkroniek.

Blijf uw berichten goed en slecht, vrolijk en treurig, opsturen. Want alleen met uw hoog gewaardeerde bijdrages, blijft deze Kroniek een lezenswaardig familieblad. Veel leesplezier.

Jaap Mees
jaapmees@online.nl ■

Foto voorzijde: Madeline ter Horst-Mees

colofon

BESTUUR EN COMMISSIES

secretaris

Barbara Mees
Oud Over 124
3632 VG Loenen aan de Vecht
tel. 0294 230364
b.mees@kpnplanet.nl

penningmeester

Barend Mees
(tijdelijk in Australië)
bmemees@hotmail.com

lid

Alexander Mees
Parklaan 36
3972 JZ Driebergen – Rijsenburg
tel. 0343-521455
amees@xs4all.nl

lid schilderijen

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

lid adressenbestand/genealogie

Hans Mees
Neherpark 136
2264 ZC Leidschendam
tel. 070 3866304
jr.mees@hetnet.nl

Redactieadres Kroniek

Jaap Mees
Westhaven 24b
2801 PJ Gouda
telefoon 0182-603701
mobiel 06-48863305
jaapmees@online.nl

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson nr. 255050593
ABN Amro nummer 255050593
IBAN-nummer: NL82ABNA0255050593
BIC-nummer: ABNANL2A

Website

Hans Mees
jr.mees@hetnet.nl
Alexander Mees
amees@xs4all.nl
Barend Mees
bmemees@hotmail.com

www.familieees.com

VAN HET BESTUUR

AFSCHEID EN TERUGBLIK OP DE PERIODE 1992-2014

Op dinsdag 24 november 1992 kwam ik voor het eerst op de vergadering van onze familiestichting, het lijkt een eeuwigheid geleden. De reeds zittende bestuursleden waren: Henk (voorzitter), Peter (secretaris), Hans (Dorhout Mees) (penningmeester), Bert Joist, Ellen, Lucas; Roland trad die dag ook toe. Mans was juist afgetreden, Rudolf en Philip even daarvóór. Het was een bestuurscultuur met lange vergaderingen, (eens per jaar) alle agenda's en notulen per post, de rest per telefoon, soms per fax. Niet zo lang daarna deden de computers en e-mailadressen hun intrede, waardoor de communicatie wel heel veel gemakkelijker en vooral sneller ging.

Op maandag 24 maart 2014, tijdens onze laatst gehouden vergadering, vond de lang van tevoren aangekondigde bestuurswissel plaats: Ludo Mees nam afscheid als hoofdredacteur van de Kroniek en ondergetekende trad af als voorzitter van het bestuur. Eigenlijk klopt de term bestuurswissel niet, het is meer een verschuiving, want er is nog geen aanvulling gevonden voor de Kroniek-redactie, noch voor het bestuur. Voorlopig worden de taken verdeeld over de bestaande leden. Zij zullen daarover zeker zelf berichten.

Deze laatste bestuursbijdrage voor de Kroniek van mijn hand is de aanleiding voor mijn terugblik over de jaren van de Stichting die ik kan overzien. Vooral de ontwikkelingen en veranderingen zal ik hier noemen.

De digitalisering heeft -denk ik- een enorme invloed gehad op het bestuurswerk. De heel gezellige, maar eindeloze telefonades die ik me herinner tussen mijn vader Philip en zijn opvolger Henk werden vervangen door korte e-mailtjes die handig naar iedereen tegelijk gestuurd konden worden, waardoor je meteen van iedereen een reactie had. Hoe snel wen je aan die efficiëntie!

Digitale techniek heeft er ook voor gezorgd dat de genealogie niet meer in de losbladige, blauwe ringband hoefde te worden bijgehouden, maar in een computer. Toch is het invoeren van alle tot dan bekende gegevens in een digitaal systeem, een 'mega-klus' geweest waar we onze genealoog Hans blijvend dankbaar voor moeten zijn. En niet minder voor het up-to-date houden van de familie-berichten, o.a. op de usb-stick waar je in

een handomdraai je hele stamboom kunt terugvinden en die nog steeds bij hem te bestellen is jr.mees@hetnet.nl).

Minder technisch, maar even tijdrovend was het uitzoeken en in zuurvrije dozen opslaan van de enorme fotocollectie die bij Henk lag te wachten op aandacht. Ik citeer hier mijn bestuursbijdrage in de kroniek van 2006:

Het werk aan het fotoarchief beschouw ik maar als de statutenterm 'het verrichten van daden van piëteit jegens vroegere leden van het geslacht'. De fotocollectie die door Henk en Philip is verzameld, heeft geleid tot een waar monnikenwerk, want het Gemeente Archief in Rotterdam heeft strenge regels voor het opslaan van foto's. Medebestuurslid Joost en ik hebben ze allemaal uitgezocht en op genealogisch nummer geordend, geregistreerd op lijsten en tussen zuurvrije velletjes papier in de speciale dozen gedaan.

Soms voelt dit als een overdreven soort plichtsgevoel, tegelijkertijd mag zo'n collectie van ca 1000 foto's (een uit de hand gelopen ideaal?) niet verloren gaan door verwaarlozing. Maar al bladerende in de genealogieboeken heb ik ook gemerkt dat zo'n archief eigenlijk een soort collectief Mezengeheugen is. Al die gezichten met al die namen en jaartallen, de levensbeschrijvingen die er vaak bijgeschreven staan, al die vroeg gestorven kinderen, ze geven een korte, persoonlijke blik in een grote hoeveelheid Mezenlevens.

Ook het "papieren archief" waarvan neef Piet Hein en ik de aanvullingen het afgelopen jaar hebben geordend, geeft een enorm overzicht van onze familiegeschiedenis.

In het najaar van 2005 is ons contract met het gemeentearchief in Rotterdam vernieuwd, waarbij het embargo is opgeheven. Het archief is nu openbaar toegankelijk geworden met uitzondering van documenten jonger dan 30 jaar. Onze catalogus is nu te vinden op de site van het Gemeentearchief: www.gemeentearchief.rotterdam.nl. Als U deze site opent en klikt op "archieven" en daarna invult "familie Mees", gaat de Mezenwereld ook voor U open! Om de documenten daadwerkelijk in te zien is een reisje naar Rotterdam nodig.

Inmiddels heeft Hans alle foto's ook gescand (wederom hulde voor zo'n klus!), zodat we ze kunnen gebruiken zonder naar Rotterdam te hoeven. In de loop van de jaren na 2006 zijn er

nog allerlei documenten en aanvullingen bijgekomen, nu ook gecatalogiseerd en bij mij op zolder wachtend op aflevering in Rotterdam. Wie nog interessante familiepapieren of -boeken heeft voor het archief, kan die nog net bij mij **aanleveren**, dan gaan ze nog mee.

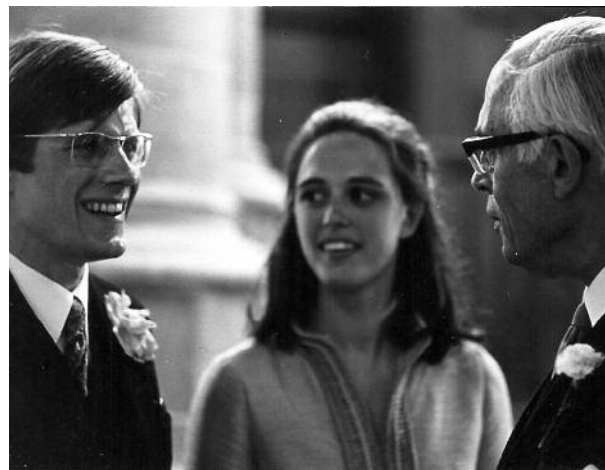
In het laatste decennium van de 20e eeuw hielden we onze eerste **Grote Familiedag**, een echte gezinsdag met voor alle leeftijden een passend programma, beginnend en eindigend met een vaartocht tussen Spakenburg en Harderwijk (1999). Nog 3 van die dagen waren er, in de Westerbouwing (2003) en in de IJsselhoeve in Doesburg, in 2008 en in 2011, t.g.v. het 75jr bestaan van onze Stichting Geslacht Mees.

Vorig najaar hadden de jongeren een primeur: een **Mezen Jongeren Borrel**, in Café Tabac op de Prinsengracht in Amsterdam. Zie verderop in deze kroniek.

Dit najaar, op **zondag 5 oktober in Oegstgeest** (zie bericht), is het weer tijd voor een zg Kleine Familiedag, met een rustiger programma, gericht op het terugzien van familieleden, het bijpraten en het aanhalen van de contacten, met een klein concertje halverwege, verzorgd door onze zingende Mees: de sopraan Nathalie Mees, begeleid door pianist Wim Voogd waarmee zij al jaren een duo vormt. Wij zijn blij dat Nathalie bereid is voor haar vaak verre familieleden op te treden! De uitnodigingen naar de doelgroep van familieleden geboren voor ca 1950, volgen in de loop van de zomer, evenals nadere informatie. (De vorige Kleine Familiedag was in 2005, in de Zweedse Kerk, Parklaan 5, Rotterdam).

In de structuur van de twee familiestichtingen is een grote wijziging aangebracht door de vereniging in Personele Unie van ons familiefonds de **Stichting van der Dussen van Beefthingh Fonds** met de Stichting Geslacht Mees, waardoor beide stichtingen nu bestuurd worden door één en hetzelfde bestuur. Dit gebeurde na rijp beraad en overleg met het vorige bestuur van het Fonds en een zoektocht naar een nieuwe formulering van doelgroepen, die naar ons idee eer zou (blijven) doen aan de intenties van de erfllaatster Sara Anna Barbara van de Dussen van Beefthingh-Mees.

In de aanloop naar die samenvoeging vond ik enkele documenten met historische gegevens over het fonds. Ik citeer nu uit de aankondiging en toelichting tijdens de Familiedag 2011:

Madeline, Michiel en Philip

Ik vond een 'Memorie van aangifte' voor het recht van successie, verschuldigd op de in het leven roeping der Stichting "Fonds van der Dussen van Beefthingh" van 22 juli 1898, door Rudolf Mees, Parklaan 9, Rotterdam 1815-1899.

Hij en zijn broer Jan Mees 1822-1896 waren voor een klein deel erfgenaam van Sara Anna Barbara van der Dussen van Beefthingh-Mees, kinderloos. Het afgezonderd kapitaal bedroeg F 22.270,13. Testamentnummer van Sara A.B. was 1974, zij stierf in 1880. Haar man Pieter in 1875. (Sara 1797-1880, Pieter vdDvB 1794-1875).

In de memorie staat dat het op te richten fonds ten doel heeft: 'Het verlenen van ondersteuning aan minvermogene leden van de familie Mees.' Een memorie van aangifte voor successie is niet hetzelfde als statuten. Gek genoeg staat in de statuten alleen als doel vermeld: 'het steunen van leden van de familie Mees, met enige voorkeur voor die tak van de familie Mees waartoe de oprichtster behoorde.' Er is dus een grote mate van vrijheid in de bestemming van het geld.

In de nieuwe opzet zijn drie soorten doelen beschreven:

- 1- het geven van steun bij primaire financiële problemen,
- 2- hulp bij (extra) studie of opleiding,
- 3- een 'Jonge-Mezen-Project'.

(Half april is hierover naar alle familieleden per email een informatiebericht verstuurd.) In de Kroniek hebben al diverse keren enthousiaste verslagen gestaan van familieleden die door het fonds een steuntje in de rug hebben gekregen. Het beleid wordt door het hele bestuur bepaald, het praktische werk van beoordeling doen Joost, Barbara en ik (tot nader te bepalen overdracht).

Over de **schilderijencollectie** van de Stichting is

de laatste jaren herhaaldelijk geschreven, naar aanleiding van het weghalen van de schilderijen uit de Mees-Pierson depots en het onderbrengen ervan bij een professionele kunstopslag. Joost heeft de zorg ervoor en Hans is bezig met een toegankelijk boekje met foto's en beschrijvingen van elk schilderij.

Het **contact met familieleden** ging ook per e-mail, vaak over familieberichten, over onbekende adressen (teruggestuurde Kronieken...) die we bij ouders of broers en zusters probeerden te achterhalen. Na een paar keer te hebben gemaild, ontstond er over en weer een soort 'kennen', ook al was het tussen verre continenten en tussen zeer verre verwanten.

Contact houden is geven en nemen. Eigenlijk vinden we het allemaal leuk dat onze genealogie vanaf eind 16e eeuw is bijgehouden, maar we hebben de stichting maar nauwelijks in het bewustzijn als het gaat om het doorgeven van adreswijzigingen, familieberichten of vermeldenswaardigheden. De generatie bestuurders die daar actief achterheen gaat, is flink uitgedund. **Geef dus de familiegegevens van jezelf en jou bekende familieleden door.**

Het blijft een klus om iedereen 'vast te houden'. Heel jammer is bijvoorbeeld dat dat niet is gelukt met de Mexicaanse Mezen. Yolanda en haar man Jacobo Tarrab-Mees, beiden overleden in 2012, waren trouwe bezoekers van de grote Familiedagen. Helaas heeft niemand van haar familieleden meer gereageerd op e-mails, noch op andere pogingen ze te bereiken, wellicht deels door taalproblemen. Wij hopen dat het contact met bijvoorbeeld Yolanda's broer Frederico en zijn drie zoons, toch nog ooit hersteld kan worden, misschien via Facebook?

Tot slot: Waarom ben ik zólang in dit bestuur gebleven, terwijl ik er écht niet in wilde in 1992, maar het deed omdat mijn vader het zo graag wilde en op voorwaarde dat ik niets hoefde te doen? Hoe belangrijk of leuk is een familiestichting?

Als antwoord kan ik alleen zeggen dat de dingen soms gaan zoals ze gaan, dat je klussen voor je voeten vindt die je oppakt en die al doende een eigen kleur en intensiteit krijgen.

Soms ging het om contact met bekende en onbekende familieleden, (in het begin was bijna iedereen onbekend voor mij) wat een verbondenheid en daardoor enthousiasme teweeg

bracht. Een voorbeeld is dat gekke verhaal over de oude Humber van Anna Hendrina Mees uit 1924, dat ineens mijn e-mail binnenrolde. Soms was het puur doorploeteren zoals bij het archiefwerk, dan weer heel veel gezelligheid rondom vergaderingen en familiedagen.

Het heeft niet altijd zin om je steeds af te vragen of je iets leuk vindt of niet. Dat remt en maakt het zwaarder dan het is. Gaandeweg wordt het leuk of boeiend door de energie die je er in steekt. Althans zo is het mij vergaan en zo is onze familiestichting een deel van mijn leven geworden.

De acht Mezenstaken zijn al lang geleden verder vertakt, maar voor mij horen we bij elkaar en ik dank jullie als mede-Mezen voor dat gevoel van verbondenheid.

Madeline ter Horst-Mees
madelineterhorst@hetnet.nl ■

NAAMSWIJZIGING VAN HELEEN 'MEES'

JURIDISCH MISLUKT

DE PUBLICITEIT OVER HELEEN 'MEES' SINDS BEGIN JULI 2013

Sinds de berichtgeving over Heleen 'Mees' begin juli 2013 hebben veel familieleden de vraag gekregen of deze econoom en 'powerfeministe', bekend van praatprogramma's op de televisie, discussiefora en columns, familie van ons is. Sommigen – niet alleen de later te noemen echte Heleen Mees – worden ook wel geplaagd, soms zelfs geïjnd met onze vermeende nicht. Haar arrestatie en voorlopige hechtenis in New York wegens stalking van haar ex-lover Willem Buijer, *chief economist* van Citicorp (Citibank), zijn in enkele media, waaronder De Telegraaf en Quote, breed uitgemeten. Daarbij werden allerlei details over de inhoud van e-mailberichten, amoureuze en/of rancuneuze, en over meegestuurde foto's en filmpjes vermeld. Andere kranten hielden hun lezers op de hoogte in kleine artikeltjes. Een bloemlezing uit de krantenkoppen: 'Mees stuurde zeker 1000 mailtjes', 'Mees aangekomen bij rechtbank in New York', 'Mees hoort uitspraak op 24 oktober', 'Mees wijst schikking af'. Columnisten vulden er hun ruimte mee en bekende Nederlanders leverden discussiebijdragen. Youp van 't Hek deed in zijn column in de NRC een duit in het zakje met de uitdrukking 'Meesturbationtime' doelend op een meegestuurd filmpje. Op internet veel honende commentaren van 'reaguurders'. Telkens wanneer Nijkamp, wat haar echte naam is, voor de strafrechter in New York moest verschijnen – augustus en oktober 2013 en in januari 2014 – kwam er een nieuwe golf publiciteit. Ongetwijfeld is het onderwerp gretig benut in cabaretvoorstellingen en satirische televisieprogramma's.

Ook vóór de contacten van Nijkamp met de politie, cipiers, medegevangenen en strafrechter in New York werd ons van tijd tot tijd gevraagd of zij familie van ons is. Een oud-kantoorgenoot durfde het mij niet te vragen, jaren geleden al, omdat hij dat gênant vond; Nijkamp roept namelijk in brede kring ergernis en afkeer op. Een van onze oudere en bekende familieleden vroeg mij eens of ik als advocaat niet iets kon doen tegen het gebruik van onze naam. Die vraag is in 2013 natuurlijk teruggekomen.

Het antwoord op de vraag naar de verwantschap is dat Heleen juridisch niet Mees heet, dat in haar paspoort nog steeds Nijkamp staat en dat voor haar Mees niet meer is dan een pseudoniem, om niet te zeggen een

valse naam. Een door haar in 2012 bij de Rechtbank Almelo ingediend verzoek tot erkenning van haar in New York 'gekochte' naam, is afgewezen. Bij mijn weten hebben alleen De Telegraaf en Quote over de verloren rechtszaak geschreven.

WAAROM DE NAAMSWIJZIGING IN NEW YORK? – DE KEUZE VAN DE NAAM MEES

Nijkamp heeft laten weten dat zij in 2002 voor 50 dollar haar familienaam in New York heeft laten veranderen in Mees. Dat is te lezen in een interview met haar in Vrij Nederland in 2009. Haar nieuwe naam heeft ze ontleend, zegt ze, aan de Haagse kledingzaak waar ze haar Helmut Lang-mantelpakken kocht. De naam 'Nijkamp' was in het Engels niet uit te spreken en bovendien was 'Heleen Mees' met al die e's 'esthetisch verantwoord', zei ze. *Propria Cures* schrijft in juli 2013 over de naamswijziging in zijn artikel 'Meesmuilen': 'De prestaties van Heleen Mees zorgden ervoor dat ze een persoonlijkheid werd. Dat gebeurde overigens niet tegen wil en dank, maar was zorgvuldig georkestreerd. Heleen Mees verhuisde aan het begin van dit millennium naar New York om het daar te maken als de powervrouw die ze is. Toen Heleen voet aan wal zette in de *land of the free* was haar achternaam trouwens nog Nijkamp. Bij een nieuw begin hoort een nieuwe naam. De keuze viel op Mees, de naam van de Haagse winkel waar Heleen Mees voorheen Nijkamp haar mantelpakjes kocht. Mees is ook de naam van een invloedrijk Rotterdams bankiersgeslacht (die van MeesPierson), maar dat is natuurlijk toeval.'

Nijkamp had in 2008 in de wekelijkse interviewrubriek 'Tien geboden' van de ochtendkrant Trouw al wat gezegd over haar naamswijziging. Naar aanleiding van het achtste gebod, 'Gij zult tegen uw naaste niet vals getuigen', zei ze daar: 'Je zult maar 'Joke' heten en naar Amerika emigreren. Niemand zal ervan opkijken als je dan een andere naam kiest, maar als ik vertel dat ik mijn achternaam heb veranderd, vinden ze dat heel raar. Of in ieder geval aanstellerij. Heleen Nijkamp is in het Nederlands nog wel mooi, maar in Amerika zeggen ze *nietsjkèèmp*. Dat gaat me door merg en been. Het is een esthetische kwestie, het heeft niets met identiteit te maken. Als ik een bepaalde kracht wil uitstralen, had ik voor een andere naam moeten kiezen. Een mees is toch een lief klein vogeltje? Nee, het is puur gemak. Ik wil me makkelijk kunnen voortbewegen in de Amerikaanse samenleving. Dat gaat nu eenmaal beter als je Heleen Mees heet.'

De naam Nijkamp vraagt inderdaad om die akelige uitspraak, maar als ze zich voorstelt als 'Naaikemp' (gepeld 'Nighcamp') is dat helemáál niet zo moeilijk uit te spreken. Wat geeft het eigenlijk als je naam iets anders klinkt dan in het Nederlands? Dat hebben talloze mensen als ze in een ander taalgebied verkeren. Er zijn in Amerika veel moeilijker namen om uit te spreken, bijvoorbeeld die van haar ex-lover Buijer. Als Nijkamp in Amerika de Nederlandse uitspraak had gewild 'met al die e's' die ze esthetisch verantwoord vond, had ze de spelling 'Mace' moeten kiezen. Dit is een indicatie dat ze om Nederlandse redenen gekozen heeft voor de spelling 'Mees'. In Amerika is gebruikelijk dat je, als je ergens je naam opgeeft, deze moet spellen en dat is in mijn eigen ervaring bij onze naam ook zo. Amerikanen willen ook nogal eens een tweede, fonetische spelling opschrijven, op een blocnote of op de achterkant van een visitekaartje. Ook onze naam vraagt om een geheugensteuntje. Dan zal er 'Meese' dan wel 'Mace' bijgeschreven worden, afhankelijk ervan of je deze zelf Engels-achtig of Nederlands uitspreekt. Bij Nijkamp zal men er 'Nighcamp' bijschrijven. Haar voornaam moet trouwens ook uitgesproken worden (in het Engels fonetisch: Heylane). Nijkamp was met haar naamswijziging nog lang niet van het probleem af; het werd hooguit iets kleiner. Ze is in 2000 in New York gaan wonen en dan is het nauwelijks voorstelbaar dat ze dat eind 2002 niet in de gaten had, toen ze haar naamswijziging aanvroeg.

De naamswijziging is toegestaan bij beschikking van de Civil Court of the City of New York van 6 januari 2003. Die beschikking is een *Order Granting Leave to Change Name* en luidt als volgt: *'The individual currently known as Heleen Nijkamp who was born on November 21, 1968 at Hengelo, The Netherlands (with Netherlands passport #NB7169694 as proof of birth, since no birth certificate is available) is hereby authorized to assume the name of Heleen Mees'.* Op het met de hand ingevulde aanvraagformulier – zo gemakkelijk gaat dat daar – had Nijkamp als *grounds for this application* het volgende ingevuld: *'Nijkamp is difficult to pronounce/spell in english/spanish'*. Ik kreeg het aanvraagformulier ongevraagd meegestuurd met bijlagen en al (fotokopieën van paspoort en verblijfsvergunning).

ALLEEN EEN KLEDINGZAAK IN DEN HAAG?

Propria Cures schrijft, zoals we zagen, dat het natuurlijk toeval is dat Mees ook de naam is van een invloedrijk Rotterdams bankiersgeslacht. Vanaf 1720 zijn in totaal 27 Mezen uit acht generaties lid geweest van de firma R. Mees & Zoonen en in de jaren 1962-1969 van de firma Mees & Hope. De firmanten waren met hun hele privé-vermogen hoofdelijk aansprakelijk

Heleen Nijkamp 'Mees'

voor alle schulden van de bank en de assurantiemakelaardij. Zij waren betrouwbare bankiers, geen komende en gaande bankdirecteuren die hun eigenbelang vooropstelden. Zij hadden veel nevenfuncties in het maatschappelijk leven. Daarna waren de achtereenvolgende namen van de bank Bank Mees & Hope N.V. (vanaf 1969; in 1975 overgenomen door ABN), MeesPierson N.V. (vanaf 1993), Fortis MeesPierson (vanaf 2005) en ABN Amro MeesPierson (vanaf 2010). De laatste is de naam van de divisie *private banking* van ABN Amro, waarvan het Rotterdamse kantoor toevallig is gevestigd aan Parklaan 11, waar het huis 'Rozenlust' stond van Rudolf Mees (1880-1951), firmant van R. Mees & Zoonen. Een andere Rudolf Mees (1931-2010), oud-voorzitter van de Stichting Geslacht Mees is lid geweest van de raad van bestuur van de Nederlandsche Middenstandsbank (opgegaan NMB-Postbank, later omgedoopt in ING Bank) en mede-oprichter van Triodos Bank.

Dan zijn er nog Willem Cornelis Mees (1813-1884), ook econoom en jurist, die in de jaren 1863-1884 president van De Nederlandsche Bank was, en zijn gelijknamige kleinzoon (1882-1976), die oprichter-directeur was van de Rotterdamsche Scheepshypotheekbank en in 1913 mede-oprichter van de Nederlandsche Handels-Hoogeschool. Deze is via de Nederlandse Economische Hogeschool uiteindelijk opgegaan in de economische faculteit van de Erasmus Universiteit Rotterdam (EUR), die Nijkamp in 2012 heeft laten promoveren op een onder haar pseudoniem gepubliceerd proefschrift. Dat had juridisch niet gemogen. Een studiezaal in het gebouw van de EUR, 'Mees Zaal', is genoemd naar haar medeoprichter, die trouwens in 1936 ook medeoprichter van onze stichting was.

Naast de bankiers sinds 1720 hebben veel anderen

door werk elders in het bedrijfsleven, als arts, dominee of wetenschapper en in andere rollen in de samenleving eraan bijgedragen dat door de eeuwen heen voldaan werd aan het criterium van Nederland's Patriciaat. Dat neemt in zijn jaarlijkse 'Blauwe Boekje' families op die 'ten minste gedurende de laatste 150 jaar onafgebroken een vooraanstaande rol in de Nederlandse samenleving hebben gespeeld en die tot op de huidige dag op de voorgrond treden met prominente bestuurders, wetenschappers, officieren of zakenlieden.' Rechters, dominees en vrije beroepers als notarissen, artsen, architecten en advocaten zullen ook wel meetellen. De familie Mees is opgenomen in de uitgaven van 1911, 1917, 1951 en 1983.

Maar voor de meervoudig afgestudeerde Heleen Nijkamp was 'Mees' alleen een kledingzaak in Den Haag. Moeten we dat geloven? Ik ben overigens benieuwd of familieleden deze niet meer bestaande winkel gekend hebben. Zou de econoom en jurist die in de jaren negentig als woordvoerder op het ministerie van Financiën beroepshalve naar buiten trad, echt niet gedacht hebben aan Bank Mees & Hope en MeesPierson? Zou een aan de weg timmerende musicus of componist zich niet heel erg belachelijk maken als die zich met een of ander smoesje opeens Andriessen ging noemen?

ERKENNING NAAMSWIJZIGING AFGEWEEZEN – HANDELT NIJKAMP ONRECHTMATIG?

In Nederland had Nijkamp haar geslachtsnaam – dat is de juridische term voor familienaam – niet kunnen laten veranderen in Mees. De geslachtsnaam van Nederlanders kan alleen gewijzigd worden door de Koning op een beperkt aantal gronden, bijvoorbeeld dat de naam bespottelijk is. Geen daarvan doet zich voor. Nijkamp heeft in december 2011 geprobeerd haar New Yorkse naamswijziging te laten doorvoeren in het geboortenregister van de gemeente Hengelo. Na weigering heeft ze in maart 2012 een verzoek ingediend bij de Rechtbank Almelo om te bepalen dat haar naamswijziging moet worden erkend.

De rechtbank heeft dat verzoek afgewezen in meervoudige kamer op 26 september 2012 met een uitvoerige juridische motivering (www.rechtspraak.nl, LJN BX8810, geanonimiseerd gepubliceerd). De motivering eindigt ermee dat de rechtbank begrip ervoor heeft dat Nijkamp niet met twee namen geregistreerd wenst te staan, maar merkt op dat deze discrepantie door haarzelf is veroorzaakt door welbewust en op eigen verzoek haar geslachtsnaam in de Verenigde Staten te laten wijzigen.

Mág Nijkamp zich wel Mees noemen? Het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat hij die de naam van een ander voert zonder diens toestemming, jegens die persoon onrechtmatig handelt, wanneer hij daardoor de schijn wekt die ander te zijn of tot diens geslacht of gezin te behoren. Voor deze civielrechtelijke onrechtmatigheid is niet nodig dat de schijn met opzet wordt gewekt. Uit de frequente vragen naar onze verwantschap, ook vóór 2013, blijkt wel dat Nijkamp al dan niet opzettelijk de schijn wekt tot ons geslacht te behoren. Die schijn wordt niet weggenomen door de omstandigheid dat er ook mensen zijn met die naam die niet afstammen van de omstreeks 1594 van Aken naar Rotterdam gevluchte Joris Mees.

Degene wiens naam onrechtmatig wordt gevoerd, kan vorderen dat de rechter dit verbiedt, zonder dat hij schade heeft geleden, maar hij moet wel voldoende belang hebben bij een verbod. Degene met het grootste belang is de echte Heleen Mees (1964; G 13-20-1). Zij is promovendus aan de Universiteit Utrecht en publiceert in het Engels. Zij heeft er last van dat ze wordt aangezien voor Nijkamp, bijvoorbeeld bij het geven van lezingen, en dat men haar publicaties aan Nijkamp toeschrijft. Bij googelen wordt ze vermengd met Nijkamp of ze verschijnt pas op de zoveelste pagina van het zoekresultaat. Toen zij op het schoolplein met andere, niet buitenshuis werkende moeders kennismakte, werd haar gevraagd of zij die vrouw was die in de kranten zulke nare stukjes over hen schreef!

Amsterdam, maart 2014

Marten Mees

(1946; R 12-17; advocaat-belastingkundige te Amsterdam, verbonden aan Loyens & Loeff te Amsterdam; sinds 1993 tevens raadsheer-plaatsvervanger in het Gerechtshof Den Haag; m.mees@gmail.com ■

INTERVIEW MET JAAP MEES OVER ZIJN DOCUMENTAIRE HET LICHT VAN TABOR

Onze kersverse eindredacteur van de Kroniek, Jaap Mees (30 mei 1959, Rotterdam) is al geruime tijd actief als filmmaker. Eerst in London, nu vanuit Nederland. Hij heeft diverse documentaires op zijn naam staan waaronder 'Taize in Rotterdam', 'Inside The Circle' en 'Off the Beaten Track'. Jaap studeerde journalistiek in Tilburg en vervolgens regie & scenario aan de London International Film School. Hij schrijft voor diverse websites en bladen, o.a. filmtijdschrift Skrien, Talking Pictures. Ludo Mees sprak met Jaap over zijn laatste project dat hij samen met Paul Simons (camera, montage) heeft uitgebracht.

Het licht van Tabor betreft een persoonlijke documentaire over de psychologische en spirituele verwerking van kanker. Een ontroerend en indrukwekkend filmisch document waarin centraal staat wat er met mensen gebeurt wanneer zij de diagnose kanker krijgen. De levensvragen die op dat moment rijzen, ongeacht of je gelooft of niet, zijn zeer fundamenteel en ingrijpend voor de mensen die deze boodschap hebben ontvangen en hun naasten.

Jaap praat vanuit eigen ervaring aangezien hijzelf sinds 1979 drie maal de diagnose kanker heeft ontvangen (ziekte van Hodgkin) maar daar gelukkig van genezen is verklaard, sinds 2004. Een bezield en ontroerende lezing in 2009 van therapeut William Yang in het UMC was de aanleiding voor Jaap om dit onderwerp nader te onderzoeken hetgeen heeft geleid tot deze documentaire. William Yang is een Nederlandse theoloog/therapeut (Chinees vader en Nederlandse moeder) die al 30 jaar werkzaam is als therapeut. Hij is de grondlegger van de Willam Yang Foundation. Over zichzelf zegt Willam Yang op zijn eigen website: "In mijn jonge jaren studeerde ik theologie en menswetenschappen en later interreligieuze spiritualiteits studies. Maar het meest leerde ik in mijn opleiding tot ziekenverzorger. In plaats van een dr. titel te halen koos ik ervoor om broeder te worden aan de basis in onze gezondheidszorg. Broeder zijn is nog steeds mijn basis in mijn werk als therapeut op het Taborhuis, maar ook als yoga- en meditatie leraar".

Het Tabor huis ligt in Nijmegen en is inmiddels onderdeel van het Helen Dowling Instituut. Het

huis kent drie soorten activiteiten, meditatie, ontspanningsoefeningen en gesprekstherapie.

In de documentaire komen een drietal ex-kankerpatienten aan het woord die spreken over hun ervaringen over de impact van het hebben van kanker op hun leven, nadat zij (voorlopig) genezen zijn verklaard. Een vierde patient uit de documentaire heeft de strijd verloren en is inmiddels overleden. Hiernaast komen ook een internist, een geestelijk verzorger, een psychologe en uiteraard Willam Yang zelf aan het woord.

Jaap vertelt gepassioneerd over het idee achter het Tabor huis zoals dat door William Yang en zijn staf wordt uitgedragen. Kerngedachte is dat je er als mens vollediger uit kan komen en het leven een positieve draai krijgt, als het je gegeven is de ziekte te overwinnen. Gedreven door een mix van verlichting en verlossing, gevoed door de diepe verbondenheid, zoals Willam Yang die voelt, tussen Boeddhisme en Christendom, worden Tabor huis bezoekers begeleidt in hun zoektocht naar antwoorden en hun pogingen tot aanvaarding.

Voor Jaap is het bijna een therapeutische film geworden vertelt hij. Het maken van deze documentaire heeft ook hem geholpen anders te kijken naar zijn ziekte, die eigenlijk al 35 jaar met hem meereist (zij het nu gelukkig op afstand). Hoe ga je met de dood om als je in een levensbedreigende situatie verzeild raakt? Dat roept vele vragen op, waarbij spiritualiteit van grote waarde kan zijn. Hierin ligt de grote betrokkenheid van Jaap met het onderwerp van zijn documentaire.

De documentaire wordt voorlopig uitsluitend vertoond in kleine kring, waaronder met enig

regelmaat in cultureel centrum de Appel in Nijmegen. Belangstellenden kunnen een DVD met de documentaire bestellen bij Jaap (jaapmees@online.nl). Ik kan hem zeer aanbevelen. Hieronder volgt een korte weergave van een reactie die Jaap ontving op zijn film en waarmee eigenlijk alles gezegd wordt:

Zie trailer op: <http://youtu.be/da3xGv9jXvO>

Ludo Mees ■

...ik heb gisteren de dvd met mijn dochter van 22 bekeken. Het was wederom zeer indrukwekkend te zien. Er wordt ontzettend veel waars in gezegd en voelbaar overgebracht. Ook mijn dochter werd geraakt en zei dat het eigenlijk een film is over het leven, een boodschap om het leven ten volle te leven. Er zit een hele mooie switch in de film van donker naar licht, die echt voelbaar is. Ik hoop dat hij door veel mensen gezien wordt, het is geen film over kanker maar over (de bron van) het leven en dat gaat ons allemaal aan.

LIVING THROUGH MUSIC - PLAYING THROUGH LIFE...

In September 2013 I left my home in Odense, Denmark, to start my long awaited journey to Brazil. For almost a year I had been planning this trip, saving up the money, talking to people who had been there, trying to learn Portuguese and searching the web for interesting schools and teachers. My plan was to study the Brazilian music and dance culture as a supplement to my studies in Denmark. The trip didn't turn out exactly as I planned, because I got serious tendonitis, a kind of muscular inflammation, in my feet so that I ended up not being able to dance. But I'm already planning a new trip for next year. More about all of that later.

I've always been interested in music from other cultures, especially ones with African roots. Four years ago, I enrolled as a student at the Academy of Music Southern Denmark, focusing on Scandinavian folk music. This became a new way of working with traditional music, namely with the traditions of my own country. This year I received my bachelor degree. My ambition is to continue with a different masters degree, specialising in a more "rhythmic" kind of music and movement, called "Sang, Dans og Spil" (Singing, Dancing and Playing). Building on the traditions from Africa and South America, this relatively new approach to teaching music aims at including large groups of people in music, whatever their background, and strengthening the sense of rhythm and musicality, social abilities, body awareness and much more.

But why do we only draw on music from Africa and

South America for this? And why do we need to learn about dancing? Here are my reflections on this.

I first felt the African groove as a healing power. Once my parents took me to a concert with African musicians. I felt the music moving my feet so I started dancing. The following years I started to do more African dance, and since then dance for me has become the optimal way to work out the body and release tensions in the muscles. Especially African music with the many rhythms in 6/8 has a swing that no one can resist. Even psychologically the dance has an effect: it makes you happy!

I can to some extent recognise these feelings when dancing to Scandinavian music, but the style of dance is stiffer and more controlled and frankly speaking does not give you the same physical work out. But there is another difference between the cultures of Northern Europe and Africa. Somehow music and dance seem to be a much more natural part of everyday life in Africa. Earlier my curiosity had already taken me to countries like Ghana and Tanzania, but it is also true of Brazil. Most Brazilians I met were at least able to dance a few steps of samba, capoeira and forró, three of the most popular dance styles in Brazil. Many people even played some kind of instrument. Music is found on the beach in the

shape of capoeiristas challenging each other, on the bar corner where people are jamming their favourite samba hits, or in the clubs where men invite women to dance the beautiful couple's dance of forró. In the streets I often heard children jamming Brazilian rhythms on whatever hard surface they could find to beat upon.

It is this inclusive factor that is the reason for my curiosity and admiration for Brazilian music culture. Therefore I am returning there next year to hopefully get more out of the seeds I planted there this year. I can't wait!

As I said, my trip didn't turn out completely as expected. Obviously I was not too happy about this. I ended up having to return from Brazil sooner than I planned, and during the two months I was there, I couldn't dance much. I did join a class of forró, and I made sure to get all the new movements on video so that I can study them when my feet are back to normal again. I also took some percussion classes where I got an introduction to samba-reggae. I did three weeks of language school, which I think was time well spent. Hardly any people speak English in Salvador, and I didn't manage to find any teachers who did. I've always wanted to learn more languages, so I'm very happy to say, that I now can communicate in Portuguese.

I was worried about taking dancing classes since I was not sure whether my feet would soon be better, and whether it would be best to return home to get proper treatment. Instead, a friend, who also studies folk music, and I started our own little project, making a repertoire of our own tradition, and presenting our songs and music to people who had never heard of Scandinavian music. It turned out to be a great success. We gave concerts in some schools where we used our new Portuguese skills to give a short introduction to the pupils. Later the teachers told us that none of them had ever seen a violin before. I know it sounds unbelievable, because surely they must have a symphony orchestra in Salvador, but many of the students in the local schools are not so privileged that they can go there. And of course no one knew where Denmark is. A tiny country. You should have seen their faces when they heard a melancholic song about the winter and we tried to explain what the Danish winter was like with snow and ice. It was hard for them to imagine. I have to mention that Salvador is located just below the equator, and the whole time I was there the temperature never dropped below 25°C. In one school they had a group of deaf students. Strangely enough they turned out to be the most grateful of our audiences. I think some of them could hear a

little, and therefore they sat at the front, as close to us as possible. Of course we didn't have any amplification to our music. But one of the teachers stood next to us and translated everything we said into sign language. That was cool!

The week before I returned to Denmark, my travelling companion and I went to the national park "Chapada Diamantina". Here we experienced some of the amazing nature reserves Brazil has to offer. In the beautiful village Capão, we played some more concerts and met some very interesting people.

I bring back with me many wonderful memories and experiences that will last a life time. Not only about music, but also about life. For example, I remind myself that things don't always turn out the way I want them to. You can plan all you want, but life out there in the big world has its own way of doing things, and we Scandinavians certainly have very comfortable lives. I can use all my experiences when I return. Now I know how to be safe in a city like Salvador, when to take the bus or the taxi, where to buy food, and which teachers I'd like to contact when I get back. I will keep working on my Portuguese language skills, and in spring I'm starting a class of "forró" here in my home town. I'm working on Brazilian songs to put into my repertoire, and I also bought a beautiful, handmade pandeiro (Brazilian drum) that I'm practising every day.

Thank you Mees Foundation, and thank you all members of the Mees family out there, for giving me the support to realise this project.

Lene ■

If you like, there are more pictures to be found on my blog: www.lenehoest.blogspot.com
I'm sorry it's all in Danish.

INTERVIEW RENEE MEES

“HET IS VAN GROOT BELANG WAAR JE WIEG HEEFT GESTAAN.”

In de vorige Mezenkroniek werd in de serie Krasse Tachtigers Groninger Bert Joist Mees geïnterviewd. Dit jaar is zijn zuster Renée Mees (1934) aan de beurt. Zij was onder meer jurist en kinderechter. Als ik arriveer in Gorssel onder de rook van Deventer, ontvangt zij mij gastvrij in haar gezellige huis in een bosrijke buitenwijk.

“Ik ben geboren in Groningen. Mijn vader was opgegroeid in die stad en ik kom uit een gezin van drie kinderen. Toen ik in de zesde klas van het gymnasium zat kon ik een studiebeurs voor Amerika krijgen. In Georgia kwam ik terecht op de Girls College for Liberal Arts. Algemene ontwikkeling. Er woonden veel zwarten. Ik had nog nooit een ‘neger’ gezien. Toen ik daar zat was de segregatie opgeheven, maar niet in de praktijk. Overall stonden borden met ‘Whites Only’. De mensen keken gestoord op, als je een zwarte ober met ‘Sir’ aansprak. Vorige week zag ik de film ‘Twelve Years A Slave’ (winnaar 3 Oscars, J.M) van Steve Mc Queen. Ik vond hem zeer indrukwekkend, en was erg geschokt te zien hoe de slaven werden behandeld. De ene mens is de ander zijn bezit, je kunt doen wat je wilt met hen. Als je als zwarte iets deed wat je eigenaar niet beviel, kreeg je klappen met de zweep. Echt lijfstraffen. De slaven werden vaak slechter behandeld dan huisdieren. Ook werden families uit elkaar gescheurd, de vader werd gekocht door de ene plantagehouder en de moeder weer door een ander. Ik denk dat het zinvol is voor mensen van nu om zich te realiseren waartoe wij mensen in staat zijn.

Na dit jaar in de Verenigde Staten ben ik naar Leiden gegaan om rechten te gaan studeren. Waarom? Ik vermoed dat ik die keuze gemaakt heb omdat de vader van een vriendin van mij hoogleraar burgerlijk recht was. Ik herinner me dat hij een juridisch probleem in gewone, begrijpelijke taal kon uitleggen. Dat heeft mij erg aangesproken. Toen ik klaar was ben ik naar Amsterdam gegaan. Via via kwam ik aan een baan, dat ging toen nog zo. Ik kwam terecht in het bedrijfsleven. Bij de Rubber Cultuur Maatschappij Amsterdam, waar ik de enige jurist was. Ik werd juffrouw Mees of de Juridische Afdeling genoemd. Het bedrijf had plantages in Afrika en Midden- en Zuid-Amerika. Ik moest bijvoorbeeld internationale arbeidscontracten opstellen. En ik heb de pensioensystemen

gemoderniseerd. Ik heb er zes jaar gewerkt. Daarna ben ik getrouwd met een huisarts in Zeeland, dat was niet meer te combineren met een baan in Amsterdam. Hij had een praktijk in Middelburg. Ik werd de vrouw van de dokter, er waren daar toen slechts een stuk of zes huisartsen. De Zeeuwen staan stevig op de kleigrond net als de Groningers. Ze zijn niet makkelijk toegankelijk, je moet ze veroveren. Maar zodra je dat gedaan hebt zijn het geweldige mensen. Of het geïsoleerd is in Zeeland? In het begin niet, maar na een aantal jaren kregen we grote problemen. Als je het moeilijk hebt kun je je wel erg afgesloten voelen op een eiland. Later in mijn leven ben ik gescheiden. Wij verhuisden naar Deventer toen mijn man daar een baan kreeg, onze drie kinderen gingen daar naar de basisschool. Janine de oudste ging econometrie doen, Bram de oudste zoon heeft in Delft scheikunde gestudeerd en de jongste zoon Alexander heeft werktuigbouwkunde gedaan.

WAT ZIJN DE DUIDELIJKE KEERPUNTEN IN UW LEVEN?

Alle grote keerpunten vielen samen met het verhuizen naar een andere plaats. Na de scheiding ben ik verhuisd naar Schalkhaar. Toen Alexander eindexamen had gedaan, ben ik gaan wonen in Gorssel vlakbij Deventer. Het heeft lang geduurd voordat ik ben gaan scheiden. Ik heb moeite gehad om onder de binding met mijn man uit te komen en daarom wilde ik mij daarna niet meer binden.

Hij had problemen die niet op te lossen waren, wij hebben het meerdere malen geprobeerd. Ik heb geen moment spijt gehad van het feit dat ik vertrokken ben. De kinderen zijn bij mij gaan wonen, daar hebben we nooit strijd over gevoerd. Zij hebben mij later verteld dat zij het als een bevrijding ervoeren, omdat de spanning er af was.

BENT U TOEN WEER GAAN WERKEN?

In de tijd kort na mijn scheiding kon ik het nog niet aan. Later overwoog ik weer bedrijfsjurist te worden, als voorheen. Een van mijn vrienden zei, waarom probeer je de rechtelijke macht niet. In die tijd waren ze op zoek naar buitenstaanders op juridisch gebied. Dat zijn juristen die minstens zes jaar op juridisch gebied gewerkt hebben, en niet in de rechtelijke macht. Door de scheidingsperikelen was ik mijn zelfvertrouwen verloren. Als rechter heb je juist wel een zekere stelligheid nodig. Ik moest mezelf weer helemaal terugverdienen. Je moet jezelf weer opbouwen. Eerst werd ik gerechts auditeur, een soort assistent rechter. Dat was erg zinvol, want ik moest ook het procesrecht beter leren kennen. Daarna werd ik rechter plaatsvervanger en tenslotte rechter. In die tijd moest je alle drie sectoren doorlopen en beheersen: strafrecht, civiel recht en familierecht.

Er was mij enkele keren gevraagd of ik geen kinderrechtster wilde worden. Ik aarzelde omdat ik een geiten-wollen-sokken omgeving verwachtte. Ik ben een jurist en houd van een strakke, heldere rationele aanpak, niet van dat zweverige. Noodgedwongen was ik een tijdje kinderrechtster en dat vond ik hartstikke leuk. Vooral het opvoedkundige aspect boeide me enorm. Hoe krijg je van een klein kind een goede volwassene, wat heb je daarvoor nodig. Wat is van invloed op een kind, wat kan je daar aan kneden, sturen.

IS UW MENSBEELD DOOR UW WERK ALS RECHTER VERANDERD?

Jazeker. Je komt in contact met zoveel dramatische omstandigheden. Als er één ding is wat me bijzonder duidelijk werd, is het grote belang van de plaats waar je wieg heeft gestaan. Zelf kom ik uit een warm nest, goed verzorgd, in welstand, zonder geweld, met begrip. Dan heb je een goede basis, daar kan een mens evenwichtig opgroeien. Maar als je thuis bestaat uit een klein huisje achter een café waar veel dronkenschap heerst en er gehandeld wordt in drugs, dan is je jeugd niet veilig. Dat bepaalt voor een groot deel je verdere leven. De agressie en onrust vormen een kind, dat kun je hem niet verwijten. Dat wil niet zeggen dat je hen niet moet straffen, ze moeten hun leven

anders gaan inrichten. Maar velen kunnen dat niet meer leren. Als je littekens van binnen hebt, gaat dat niet makkelijk weg.

Een andere factor is dat jonge criminelen vaak niet erg intelligent zijn, ze overzien niet de gevolgen van hun daden. Ze handelen impulsief en hebben geen controle over wat zij doen of gaan doen. Straf is in zoverre goed dat ze weten dat ze iets fout hebben gedaan, maar je moet vooral proberen ze iets aan te leren. Door gedragstherapie, als ze uit de gevangenis komen. Essentieel is dan of ze weer terugkomen in hun oude kring met dezelfde criminele vrienden, of dat ze in een andere omgeving een nieuwe start kunnen maken. Als ze maar wat vastigheid hebben, een huis of vriend(in), werk of een dagbesteding. Dan ben je een heel eind.

WAT ZIJN UW INTERESSES/HOBBY'S NAAST UW WERK?

Ik ben momenteel bezig met filosofie, wij hebben een filosofieclubje met zes vrouwen. Om de beurt geven wij een inleiding over een filosoof. Wij lezen boeken, ik doe research op internet of bezoek de Atheneum bibliotheek in Deventer. Wij zijn nu bezig met de ethiek in de filosofie, we hebben het over Aristoteles gehad en ik ga praten over de Stoïcijnen. Die zijn erg met de Natuur bezig, die bepaalt hoe de dingen gaan, dus accepteer het maar. Ik houd van helder en analytisch denken.

Daarnaast houd ik veel van muziek. Ik heb al jarenlang een abonnement op het Concertgebouw in Amsterdam. Ik houd van Bach, ben jarenlang naar de Mattheüs Passion gegaan. Mozart, Beethoven, Sjostakovich behoren ook tot mijn favorieten. Ik heb ooit piano gespeeld. Wat sport betreft heb ik een tijdje getennist en gegolfd. Daarnaast werk ik graag in de tuin. Ook ben ik lid van een gemêleerde discussiegroep over actuele onderwerpen, die ons op dat moment bezighouden.

Je vroeg eerder over keerpunten in mijn leven. Een belangrijk keerpunt was ook het krijgen van mijn eerste kleinkind. Mijn zoon Bram zei later, ik wist niet dat het zoveel voor jou zou betekenen. Toen ik met de baby in mijn armen stond zag hij de intimiteit, de warmte, alles was goed. Het ontroert me nog steeds als ik erover praat. Het was ook erg dierbaar te horen dat mijn dochter haar dochter naar mij genoemd heeft. Voor alle grootouders is dat fijn, maar voor mij door de scheiding heeft dat extra veel betekenis.”

Jaap Mees ■

“HE MENEER BENT U DE ARCHITECT?”

1993: Op de laatste dag van mijn eindexamen nam ik me heilig voor, net als menig middelbare scholier, om nooit meer een voet over de drempel van mijn school te zetten. Hoewel het Vrije Schoolonderwijs de laatste paar jaar van mijn middelbare schooltijd meer en meer op mijn begrip kon rekenen, had ik me toen niet kunnen voorstellen dat ik een kleine 17 jaar later weer intensief bij de school betrokken zou zijn, zij het in een heel andere context.

2010: Ik fiets door het Vondelpark in Amsterdam de route die ik zo goed ken van vroeger: Emmalaan, Valeriusplein, onder het Amsterdams Lyceum door rechtsaf. Het is een beetje een trip langs memory lane. Ik kan me de laatste keer dat ik de route fietste niet meer goed herinneren, maar het gevoel dat ik had toen ik naar mijn eindexamens op weg was komt wel weer terug. De spanning, de twijfel of je wel goed genoeg voorbereid bent, maar ook de wil om de confrontatie aan te gaan met de opgave. Laat maar komen! Dit keer sla ik niet af richting het Hygieaplein, maar ga rechtdoor naar de Fred. Roeskestraat waar in de jaren '90 een nieuw gebouw voor het Geert Groote College is neergezet, geheel in de welbekende antroposofische stijl met afgeschuinde hoeken. Met enige aarzeling loop ik naar binnen, de weg gewezen door de conciërge naar het lokaal waar de bouwcommissie zit te wachten.

Drie weken eerder kwam op het architectenbureau

waar ik werk (<http://www.search.nl>) een brief binnen waarvan ik het logo op het briefpapier meteen herkende. Samen met twee andere bureaus waren we uit een voorselectie gekomen om een voorstel te maken voor de uitbreiding van het gebouw aan de Fred Roeskestraat. We waren eigenlijk verbaasd dat we gevraagd werden voor deze selectie. Hoewel we gebouwen maken die zich op een vanzelfsprekende en natuurlijke manier proberen te voegen in hun context en we regelmatig met hout werken, hebben we niets van doen met antroposofie, laat staan met de in onze ogen nogal dogmatische opvattingen van de antroposofische architectuur met z'n bijna neurotische neiging om alle hoeken schuin af te snijden “omdat er in de natuur ook geen rechte hoeken voorkomen”.

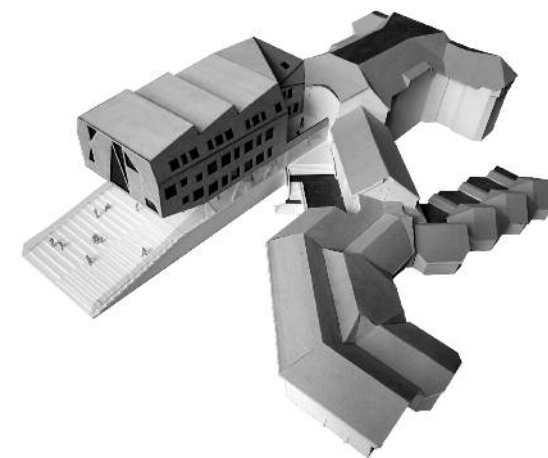
We studeren twee weken op de uitbreiding. Geen gemakkelijke opgave. Wat zet je tegenover een gebouw met zo'n sterke signatuur? Hoe doe je recht aan een bestaand gebouw dat je bijna in grootte verdubbelt? Hoe lossen we de logistieke problemen van het bestaande gebouw op? Hoe beantwoorden we de vraag van de school naar een gebouw met een meer eigentijds gezicht voor kinderen die middenin het moderne leven staan?

2012 Nadat we een reeks voorstellen aan de school presenteerden kwamen we als winnaar van de architectenselectie uit de bus. Ik werd aangesteld als verantwoordelijk projectarchitect. Een lang traject

volgde van gepuzzel, budgettering, gesprekken met de Gemeente, bouwcommissies, lerarencommissies, welstandscommissies, technisch adviseurs, vergunningen, berekeningen, aannemers, projectmanagers, enzovoort, enzovoort. Gaandeweg kreeg het ontwerp zijn uiteindelijke vorm. Gaandeweg ontdekten we ook dat onder de laag van schuine vormpjes, het bestaande gebouw een ongekende ruimtelijke variëteit en kwaliteit bezit, zeker vergeleken bij het gemiddelde Nederlandse schoolgebouw. Die fundamentele kwaliteiten willen we graag terugzien in de nieuwbouw.

Het gegeven dat de nieuwe vleugel over een bestaande gymzaal heen gebouwd moest worden, grepen we aan om het nieuwe volume als een brug op twee rijen V-vormige poten te zetten. Bij

gebrek aan ruimte voor een schoolplein wordt een luie trap naar de entreeverdieping zowel entreetrap als hangplek die bijna naadloos overgaat in een transparante kantine. De markant uitkragende kop van het gebouw wordt afgeschuind en biedt zo logischerwijs ruimte voor twee getrapt oplopende collegezaaltjes en overdekt de entree. Klaslokalen voor tekenen/schilderen plaatsen we op de bovenste verdiepingen in een ateliersetting met een fabrieksdak en noorderlicht. De bovenste laag wordt aan twee kanten afgeschuind vanwege de bezonning van de burens. De overgang van het oude naar het nieuwe gebouw is aanleiding voor een gefacetteerd dak met daaronder een spectaculair tekenlokaal. Zo ontstaat er langzaam maar zeker een ontwerp met een eigenzinnige vorm dat via een paar hele rationele ingrepen aansluiting vindt bij de schuine lijnen en de ruimtelijke kwaliteit van het oude gebouw.

2014: Bij de opening van het gebouw spreekt een leerling mij aan: “Hé meneer, bent u de architect? Heeft u dit gebouw bedacht met die trap? Echt super vet!” Het compliment is leuk, moet ik even wennen aan dat “vet” en “u” en ik realiseer me dat ik na 20 jaar echt geen leerling meer ben. Ik stap het schoolgebouw in, zonder drempelvrees.

Marijn Mees ■

Marijn heeft een bureau in oprichting. Voor meer informatie: marijn@bureau74.nl

AMBERBOOM VOOR 100 JARIG TUINDORP VREEWIJK IN ROTTERDAM

De namen van links naar rechts zijn; Jaap Mees, Adrienne Vriesendorp-Dutilh, Nora Schadee, Tom Dutilh, Tota C. Kroner-Dutilh, Michiel van Ravesteyn, Gijsbrecht van der Mandele, Clara van Nederveen en Emmererique Molière.

Rotterdam timmert aan de weg. Het centraal station is totaal gerenoveerd en heeft een metamorfose ondergaan. Het is nu een in ultramoderne stijl uit de 21ste eeuw opgetrokken station. Ruim opgezet met een dubbele winkelgalerij in het hart van het gebouw. Het metrostation is nu geïntegreerd in het gebouw. Ook bij station Blaak wordt er een indrukwekkende indoor Markthal gebouwd met een gigantische indoor markt, vele winkeltjes en restaurants. Op de Kop van Zuid heeft het Rem Koolhaas bureau een 'verticale stad' gebouwd De Rotterdam. De Maasstad wordt nu een van de meest vitale steden van Europa genoemd. En staat zelfs op de achtste plaats op de lijst van de top 10 beste wereldsteden in een verkiezing van reisgids de Rough Guide.

Naast al deze grootschalige verbouwingen viert ook het authentieke Tuindorp Vreewijk zijn 100 jarige bestaan. Op zaterdag 23 november 2013 werd dit heugelijke feit gevierd met een heerlijke high-tea op Brink 7 in Vreewijk. Georganiseerd met verve door Netty van den Ende en Ria Schuiling. Ternaauwernood gered van de sloop, werden ruim 200 woningen in volkswijk Vreewijk aangemerkt als Rijksmonument. De wijk is nu beschermd stadsgezicht. Tijdens de viering spraken landschapsarchitecten Anneke Nauta en Ank Bleeker over het opzetten van de Buitenruimte Vreewijk.

Columnist Jan Oudenaarden uit de regio las een column voor over het behoud van het tuindorp. Hij schreef ook de tekst voor het fraaie boek TUINDORP VREEWIJK, een groene oase in de grote stad, dat werd gepresenteerd. Daarna stond er een bezoek aan de museum woning aan de Lede 40 op het programma. De laatste bewoner uit het begin van de 20ste eeuw liet het huis in zijn oorspronkelijke staat achter, zonder centrale verwarming en met een kolenkachel. Dit bijzondere en unieke huis is zeker een bezoek waard. Zie ook www.leveninvreewijk.nl/museumwoning. Hoogtepunt van de dag was het planten van een bijzondere Amberboom aan de Lede (Brinkzijde) en de onthulling van een plaquette door nazaten van de indertijd betrokken roemruchte Rotterdamse families. Zoals Van der Mandele, Mees, Dutilh, van Ravesteyn en Schadee. En ook afstammelingen van de architecten Granpré-Molière en Berlage. Een ingekerfde tekst op een monument in deze rustieke wijk herinnert aan de woorden in 1913 uitgesproken door K.P van der Mandele. Samen met mijn grootvader Jacob Mees, initiatiefnemer van het Rotterdamse Tuindorp. Op het monument staat: "Zo moge hier een tuinstad verrijzen, waarin een meer harmonisch leven voor de stedeling mogelijk is."

Jaap Mees ■

HUMBER UIT 1924 KORTE PASSAGE VAN DE BRIEF VAN ARNOUD CARP

"Mijn broer heeft toen hij de auto kocht van Mej. Mees een aantal verhalen van haar meegekregen. Een ervan is dat zij in 1924 met haar vader en zuster op vakantie was in Engeland en daar een auto mocht uitzoeken in de showrooms, die in Bondstreet waren gevestigd. Reden van een vakantie in Engeland was de wens van haar vader er even uit te willen zijn na het overlijden van zijn echtgenote. Dit moet onjuist zijn daar deze pas in september 1926 is overleden. Het feit, dat zij op deze vakantie niet mee is gekomen doet vermoeden, dat zij mogelijk ziek was. Mej. A.H. Mees bekeek onder andere de Austin 7 maar de keuze viel uiteindelijk op de Humber. Deze moest voor de export worden klaargemaakt en wijkt om die reden in een aantal belangrijke punten af van de standaarduitvoering. Onder andere werd de auto voorzien van een Duitse Bosch magneetontsteking en van bredere velgen met Michelin banden. Ook werd een Dashboard klok gemonteerd van hetzelfde merk als de kilometerteller. Uit de fabrieks registers, die in bezit zijn van de Engelse "Humber Register" blijkt, dat de auto rechtstreeks werd verkocht aan de heer J. Mees Mzn. uit Rotterdam en niet via een dealer zoals gebruikelijk was. Ik meen, dat de auto pas na terugkomst van de familie werd uitgeleverd en dat er bij het ontschepen iets is misgegaan waardoor er direct al gerepareerd moest worden. Waaruit de schade bestond is mij niet bekend. De auto was voorzien van een radiator mascotte in de vorm van een ijsvogeltje. Deze ontbrak bij de koop in 1971 maar een identiek exemplaar werd door mij op een onderdelen beurs gevonden. De leverancier van deze mascotte is de firma Asprey die nog steeds op 167 New Bond Street gevestigd is.

De Humber werd voorzien van een kenteken H 6609. Dit Zuid-Hollandse kenteken was al vóór 1920 reeds in bezit van de heer J. Mees Mzn. In het handboekje van de Humber staat achterin de persoonlijke gegevens van de eigenaar ingevuld en deze heb ik gescand en bijgevoegd.

De auto werd alleen voor lokale ritjes door Mej. Mees zelf gereden. De familie had ook een grotere auto (een Wolseley) met chauffeur, die beide auto's onderhield. In 1936 kreeg de Humber een Noord-Hollands kenteken G 69463.

Tijdens de oorlog is de auto samen met de Mercedes ondergedoken zonder de wielen in een stapel brandhout in de tuin van het landgoed INIMA. De chauffeur had echter NSB sympathieën en heeft de auto's verraden. De Mercedes werd afgevoerd en werd in Groningen in afgezaagde vorm voor melktransport gebruikt. Na de oorlog werd deze wel teruggevonden maar was niet bruikbaar meer. De Humber werd zonder wielen te klein, te oud en niet bruikbaar gevonden en kon op het landgoed blijven. Na de bevrijding werd de chauffeur ontslagen. Juffrouw Mees moest echter een vergunning aanvragen om toestemming te hebben haar auto te rijden. Dit kenteken heb ik en haar beroep staat ingevuld als Imker. Kennelijk heeft ze er bijen volken mee vervoerd naar de bloesem bomen."

Arnoud Carp uit Hilversum ■

AMSTERDAMSE MEES VERKENT ROTTERDAM

Als getogen Amsterdammer (vanaf mijn vijfde), woon ik voor vijf maanden in Rotterdam. Na tweëntwintig jaren -met korte buitenlandse onderbrekingen- ging ik van de Amstel naar de Maas, van nultwintig naar nultien en van 'Damsco' naar 'Roffa'. Aan de Erasmus Universiteit volg ik een korte journalistiek-opleiding, de Postacademische Dagblad Opleiding Journalistiek (PDOJ). Naast het voordeel dat ik nu niet iedere dag op en neer reis, is het een kans om de stad waar het grootste deel van mijn familie vandaan komt, te leren kennen. Welk Mezenspoor ben ik in de afgelopen maanden in Rotterdam tegengekomen?

Het begon meteen. Op dag twee, toen ik de opdracht had een filmrecensie te schrijven over de Ierse misdaadjournalist Veronica Guerin, kwam ik terecht in de bibliotheek van de universiteit. In de Tinbergenzaal zaten veel studenten te overleggen. Omdat ik me beter kan concentreren als het stil is (dat wordt wat straks op een krantenredactie) liep ik door. De stilte bleek in Zaal Mees te zitten – ik voelde me meteen thuis. De zaal is genoemd naar mr. Willem Cornelis Mees (1882-1976), in 1913 een van de oprichters van de Nederlandsche Handels-Hoogeschool, die later de Erasmus Universiteit Rotterdam (EUR) werd. In 1936 ook mede-oprichter van Stichting Geslacht Mees

“ZIJ IS OOK EEN MEES, VANDAAR”

Op de eerste vrijdag kregen mijn twintig klasgenoten en ik een presentatie over de stadsontwikkeling, en erna een rondleiding over de Kop van Zuid en door Katendrecht. Joep Boute van de gemeente leidde ons rond en vertelde over Lodewijk Pincoffs en Maarten Mees. Van de tweede had ik nog nooit gehoord. Terwijl we doorliepen, vroeg ik hem of hij er meer over wilde vertellen. “Zij is ook een Mees, vandaar”, zei mijn docent Hans Maas. Boute zei na afloop “Je mag me altijd bellen als je meer over Mees wil weten.” De Maarten over wie hij het had gehad bleek Marten Mees te zijn (1828-1917), de bankier naar wie mijn vader genoemd is. Geen verrassing. Ik werd wel verrast toen ik een paar weken later langs de Maas aan het hardlopen was en door de Veerhaven rende. Daar stonden vijf borstbeelden, waarvan één van Marten Mees (vorig jaar geplaatst, in de vorige kroniek staat hier een stukje over).

Anna en Marten Mees

MEZENPOLDER

Omdat ik er in de buurt woon, op de Nieuwe Binnenweg, gaf Joep Boute de tip om naar het Schoonoordpark te gaan, het 'juweeltje' van Rotterdam. Een parkje naast het park dat 'Park' heet. Het was inderdaad heel mooi en bleek de achtertuin van Jacob Mees geweest te zijn, de grootvader van redacteur Jaap. Toen mijn vader even later in Rotterdam was, toen zijn we er langs gelopen. En naar binnen gegaan bij de Parklaan 5, het huis van Philippus waar hij met zijn vrouw en drie zoons (Bernard - de vader van de huisgenealoog -, Philip - mijn grootvader - en Marten) woonde. Er zit nu een Zweedse kerk, waar de domineesfamilie woont, een kerkvrijwilliger, een student en nog een familie. Op de ramen staan drie wapens, dat van de Rotterdamse Mees, van de familie van zijn vrouw Tonia Bouvin en ertussen het groen-wit-groene wapen van Rotterdam. Het huis ligt in de Muizenpolder, volgens Wikipedia de kleinste polder van Nederland, die ook wel de Mezenpolder wordt genoemd.

Ik doe hier gelukkig meer dan het opsporen van Mezensporen. Schrijven, schrijven, interviewen, schrijven, op reportage, schrijven, films kijken, schrijven. Ineens kan ik overal schrijven, en kom ik overal binnen om erover te schrijven. Op het stadhuis bijvoorbeeld, na de verkiezingsavond bij Leefbaar Rotterdam die hier de grootste partij werd. In de Tweede Kamer, voor de overhandiging van het jaarverslag van de Nationale ombudsman. Bij het filmfestival, een kunstbeurs en in een thai kickboks school. Ik heb twee grote human interest-interviews gedaan, één met Rockanjenaar Wim Hoogenboom, die in De Kluut heeft gewoond, en één met Rotterdammer Annie Verdoold, die in Spangen tweewekelijks voor een grote groep oudere buurtbewoners kookt. Ik schreef een reportage over een gevangenis in Utrecht, sprak mariniers in de Van Ghentkazerne en liep een dag met twee stadswachten mee. Ik heb premier Rutte en de rector van de EUR geïnterviewd bij de opening van een verzamelgebouw voor jonge bedrijven en een jongen uit Hellendoorn die al acht jaar in supermarkt C1000 wordt en een C1000-museum op wil gaan richten. Het laatste stuk bood ik aan aan de Twentse Courant

Tubantia, het werd mijn eerste echte publicatie. De tweede was in De Telegraaf. Die ging over een olietanker voor de kust van Aruba waarop een Indiase bemanning maandenlang heeft vastgezeten. Ik kwam erbij via hun Nederlandse advocaat.

ERASMUSJOURNALISTEN.NL

Met mijn klasgenoten maak ik bijna dagelijks een krantje, de Randstad Vandaag. Dit is om ons voor te bereiden op de stages die we hierna bij kranten gaan lopen. 's Ochtends redactievergadering, dan iedereen op pad en schrijven en na de deadline middagvergadering voor de meer lange-termijnstukken. Onze stukken plaatsen we op de website erasmusjournalisten.nl. Iedere paar weken wisselen de redacties. Ik begon bij Cultuur en Media en ging via de webredactie naar Binnenland. Nu doe ik Stad en Regio en daarnaast ben ik met een paar langere stukken bezig. We werken ook aan een 'special' van weekblad De Groene Amsterdammer. Iedereen schrijft twee stukken, de beste daarvan

worden in juni geplaatst.

Ik vind het leuk om een tijdje in Rotterdam te wonen, een groot verschil met Amsterdam. Ik heb hier woorden geleerd als 'stad maken': het creëren van dingen die de stad mooier maken. In Amsterdam gebeurt dat natuurlijk ook nog, maar daar is alles al zo mooi en vol en voelt het grootste deel af. Hier kan er nog van alles gebeuren, wat ook gebeurt. De tijd gaat razendsnel. De opleiding hier duurt nog maar even, vanaf juni ga ik drie maanden stage lopen bij De Financiële Telegraaf. Ga ik toch nog iets financieels doen dus, zoals al die oudere Mezen. En weer naar Amsterdam. Maar ik zal zeker van tijd tot tijd terugkomen in Rotterdam.

De PDOJ kan ik mede dankzij financiële ondersteuning het Van der Dussen van Beefthingh Fonds volgen.

Anna Mees ■

CHRISTIANE GRIETJE HÉLÈNE BUSULENGA-MEES

1931 - 2014

Christiane Mees was de dochter van Herman Frederik Martinus Mees (Freddy) (G12-15) en Eugenia Ana Dindel. Haar grootouders Frederik (Fritz) Herman Mees (1879-1950) en (de Amerikaanse) Rosy Jossy (1888-1930) woonden in Boekarest voor het werk van Fritz bij de firma Fenner en Co. Er waren drie kinderen: Freddy, Yolande en Pieter. Yolande overleed in 1926 op 15 jarige leeftijd en in datzelfde jaar verhuisde het gezin naar Mexico waar Fritz bij Shell Mexico ging werken.

Freddy bleef in Boekarest om rechten te studeren. Daar ontmoette hij Eugenia Ana Dindel en trouwde met haar in 1930. Op 9 augustus 1931 werd in Boekarest hun dochter Christiane geboren. Op een dag – Christiane was een kleuter – verdween Freddy uit het leven van Eugenia en Christiane. Hij ging zijn familie achterna naar Mexico, waar hij in 1939 hertrouwde met Victoria Alonso di Galan en in 1941 een dochter, Elizabeth, kreeg. Of hij ooit nog contact heeft gezocht met zijn vrouw en kind in Boekarest blijft onduidelijk. Freddy kwam om bij een auto-ongeluk in Mexico in 1946.

Christiane groeide op bij haar moeder in de moeilijke jaren voor en na de oorlog. Zij leerde vloeiend Frans spreken; Roemenië was in die tijd

sterk georiënteerd op Frankrijk. In 1954 trouwde zij met Nicolas Busulenga, een ingenieur van Griekse origine. Het huwelijk bleef kinderloos. Nicolas overleed in 1991 op 69-jarige leeftijd.

Na de oorlog verdween Roemenië achter het IJzeren Gordijn. In 1967 kwam Ceausescu aan de macht, die het land met zeer harde hand regeerde tot de revolutie in 1989. Hij werd samen met zijn vrouw Elena standrechtelijk geëxecuteerd. Boekarest in die tijd was arm, chaotisch en geïsoleerd. Niemand was te vertrouwen, het leven was er volstrekt paranoïde. Christiane werkte in Boekarest bij de Roemeense PTT, waar ze vriendschap sloot met Marta, een vrouwelijke collega, haar man Michael en (peet)dochter Cristina. Dit gezin was een grote steun voor Christiane toen zij weduwe werd, haar gezondheid achteruit ging en zij moest rondkomen van een bescheiden pensioentje van de PTT.

In 1977 probeerde Mexicaanse oom Pieter zijn Roemeense nichtje op te sporen. Via de Stichting Geslacht Mees, de Nederlandse ambassade in Boekarest en veel inspanningen van Philip A.J. kwam

er een levensteken van Christiane. Er ontstond een intensieve briefwisseling tussen haar en de haar totaal onbekende familieleden in Mexico en Nederland.

Pieter kon vanwege zijn zwakke gezondheid niet naar Roemenië afreizen maar regelde voor Christiane een ticket naar Mexico, via Amsterdam. Pas in 1980 kreeg zij een visum. Zij ontmoette op Schiphol, waar ze vier uur overstaptijd had Philip, Madelaine, Hans en Dinie uit Drachten. Door verlenging van het visum kon Christiane nog twee maanden langer in Mexico blijven, bij haar halfzuster Elisabeth en overige familieleden.

Christiane heeft daarna verschillende keren Nederland bezocht, ook op familiedagen. Ze maakte kennis met een groot aantal familieleden, die haar hartelijk ontvingen en haar van alles toestopten. Ook Peter Mees, bestuurslid van de Stichting Van der Dussen Van Beefthingfonds was op de hoogte van de armoedige omstandigheden waarin Christiane na haar pensionering leefde. Hij regelde voor haar een regelmatige ondersteuning van het fonds in U.S. dollars. Peter kocht ook een VW Polo, die hij eigenhandig naar Boekarest heeft gereden. Christiane had geen rijbewijs, maar Michael, Marta's man, wel.

De bestuursleden van de Stichting Van der Dussen Van Beefthingfonds en vele andere familieleden onderhielden trouw contact met Christiane door middel van het sturen van vooral nuttige cadeautjes en brieven. De correspondentie geschiedde per brief en natuurlijk in het Frans. Met Kerst ontvingen veel familieleden een prachtige in het Frans geschreven Kerstkaart met hartelijke en zeer beleefde volzinnen.

In 2008 werden Mieke en Philippine, beiden toen nog bestuurslid, opgehaald van Boekarest Airport, door Christiane en Michael. Om elkaar niet mis te lopen op het vliegveld hadden wij haar gevraagd met een bord(je) MEES klaar te staan. Zie foto.

Gedurende drie dagen maakten wij kennis met een vloeiend Frans sprekende, charmante, zeer verzorgde dame met prachtig wit haar. Een ontroerende, enigszins gereserveerde vrouw, die ons zeer dankbaar was op een prettige manier. De geschiedenis had bij haar diepe sporen achtergelaten. Gelukkig zagen wij dat haar vriendin Marta en haar man Michael en hun dochter haar met liefde en zorg omringden.

In 2010 was Philippine nog een dagje bij Christiane in Boekarest, na een prachtige tocht door de Donaudelta. Het was zondag, mooi weer en zij werd in de Polo, die nog steeds reed(!), opgehaald door Michael voor de lunch bij hen thuis. Daar was ook dochter Cristina, haar man en twee kinderen. Voertaal Roemeens!

Maar hartelijkheid heeft geen vertaling nodig. Christiane was deel van het gezin.

Toen zij begin dit jaar steeds zieker werd, stonden Marta en Michael dag en nacht voor haar klaar. Zij hebben haar in huis genomen en tot haar dood verzorgd.

Peetdochter Cristina stuurde op 12 maart jl. Mieke een e-mail met het droeve bericht dat Christiane was gestorven.

Philippine, Mieke en Madeline ■

MEZEN IN DE MUIZENPOLDER EN DE BEELDENGROEP VEERHAVEN ROTTERDAM

Misschien is het wel aardig om te weten hoe en waarom in de Kroniek van 2013 op de voorpagina de foto is geplaatst van het borstbeeld van Marten Mees, één van de bekendste leden van de vele families Mees die in de Muizenpolder in Rotterdam woonden.

Als stiefdochter van Jacob Mees, die met mijn moeder getrouwd was en die in 1926 de prachtige tuin van het voormalige buiten 'Schoonoord' had gekocht, werd ik betrokken bij de Muizenpolder en zijn bewoners van vroeger en heden.

Eén en ander heeft geresulteerd in de opdracht die ik kreeg van het Historisch Genootschap Roterodamum, om onderzoek te doen en een boek te schrijven over de 'Bewoners en hun Buitens in de 18e en 19e eeuw in de Muizenpolder in Rotterdam'.

Na ruim 26 jaar bij de Archeologische Dienst in Rotterdam opgravingen te hebben verricht in een groot rayon rond Rotterdam, was ik al nieuwsgierig geworden hoe deze oude polder toch was ontstaan en wie daar hebben gewoond.

Daar er eigenlijk, naar bleek, niets bekend was in het Stadsarchief (later wel), ben ik begonnen met mijn onderzoek in het Kadaster van Rotterdam, waar ik een jaar met een zeer behulpzame ambtenaar interessante resultaten boekte. Ook in menig depot van musea en andere archieven, ontdekte ik belangrijke gegevens, waaronder schilderijen, portretten en notariële akten. Mijn diepgaande onderzoek bracht aan het licht dat een groot aantal leden van het geslacht Mees in de Muizenpolder en omgeving heeft gewoond, dichtbij hun geliefde rivier 'de Maas'. Daardoor werd in de volksmond gesproken over 'de Mezenpolder', een typisch Rotterdamse gewoonte, die bijnamen!

Hier volgen de namen van de betreffende leden van de familie Mees:

Johan Gregorius Mees J.Rzn, 1783-1849 (R8-1) gehuwd met A.M. vd Wallen
Bewoonde **Huis Westmaaslaan, terrein buiten Lust en Rust**, ca 1809.
Hij had drie dochters.

Jacob Mees J.Rzn, 1790-1854 (R8-3), broer van Johan Gregorius, 'stamvader' van één van de vier

Rotterdamse staken.
gehuwd met 1e - A. van Baalen, 2e - H.A. Kolff
Bewoonde **Pakhuis 1850, Calandstraat**, met zijn naam in de gevel.

Rudolf Adriaan Mees, Azn, 1789-1866 (R8-4) , volle neef van Johan Gr. en Jacob, stamvader van één van de vier Rotterdamse staken.
gehuwd met 1e - M.E.A. Ackersdijk, 2e - Marg. Van Marken.
Bewoonde **'Maaslust', Parklaan 9** van 1846-1866, zijn weduwe blijft er wonen tot 1870.
Hij had 16 kinderen, waaronder:

Rudolf Mees, R.A.zn, 1825-1899 (R9-8)
gehuwd met 1e- C.C. Mees, 2e - M.C.J. Vink
Bewoonde **Maaslust** van 1870-1899.
Hij had 10 kinderen, waaronder:

Wijnand A. Mees, Rzn, 1859-1934 (R10-16)
gehuwd met A.J.Hudig, geen kinderen
Bewoonde **Maaslust** van 1899-1934

Marten Mees R.A.zn, 1828-1917 (R9-11), broer van Rudolf, gehuwd met A.H. van Teutem,
Veerkade 7, Rotterdam

Rudolf Adriaan Mees Rzn, 1845-1885 (R10-15), broer van Wijnand van Maaslust,
gehuwd met A.M. Pijnappel (1853-1915)
Bewoonde **'Rozenlust', Parklaan 11** van 1884-1885, zijn weduwe bleef er wonen tot 1906.

Hij had 2 dochters en
Rudolf R.A.zn, 1880-1951 (R11-16)
gehuwd met Emilie Havelaar (1883-1985)
Bewoonde **'Rozenlust'** van 1906-1951, zijn weduwe bleef er wonen tot 1972.
In 1976 is het verkocht.

Over **'Rozenlust'** wil ik hier nog iets melden:
Nadat tante Emilie Mees-Havelaar op zeer hoge leeftijd 'Rozenlust' verliet, bleef het buiten 10 jaar leegstaan; zwervers en drugsgebruikers hielden zich er op.
Het smeedijzeren hekwerk van het balkon boven de voordeur was in stukken naar beneden gegooid. Daar zag ik het liggen en nam het mee. Vervolgens liet ik het repareren en verfde het opnieuw. Dit hek uit eind 18e/begin 19e eeuw staat nu in ons

gedeelte van de oude tuin Schoonoord te pronken!

Joan Mees Mzn, 1861-1940 (R10-20)
Gehuwd met Alida Loopuyt
Bouwde in 1912 **Parklaan 16** (dat werd later no 20)
en bewoonde het tot 1936.
(Het Belastingmuseum is er nu in gevestigd)
Zij hadden vijf dochters

Philippus Mees Bzn, 1874- 1944 (R10-21)
gehuwd met Tonia Bouvin
Bewoonde **Koningin Emmaplein 5**, vanaf ca 1908
Bewoonde **Parklaan 5** van 1925-1944.

Hun kinderen:
Bernard (Ben) 1904-1978
Philip (Philip) 1907-1993
Marten (Mar) 1911-1996. Hij woonde op **Parklaan 5**
tot 1947
(Tegenwoordig Zweedse kerk)

Jacob Mees P.R.zn, 1885-1970 (R11-2)
gehuwd met 1e - E. van Stolk, 2e - S. Jongbloed
Unterhorst.
Woonde op **Westzeedijk 140** vanaf 1929, kocht de
tuin '**Schoonoord**' in 1926.
Hij was de laatste schout van de Muizenpolder.

Zijn kinderen:
Leonoor (1919-2000), zij woonde in het
tuinmanshuis van Schoonoord.
Jaap (1921-1999)
David (1924-1945)
Peter (1927-2007)

NU VERDER OVER DE BEELDENGROEP VEERHAVEN ROTTERDAM

Aan de telefoon komt Maarten Hudig, toen nog
voorzitter van de Erasmus Stichting, die ter
gelegenheid van het 100-jarig bestaan van deze
stichting, een beeldengroep wil schenken van
bekende Rotterdammers uit de Muizenpolder en
het Scheepvaartkwartier. Rotterdammers die met
hun kennis op vele gebieden hebben bijgedragen
aan de ontwikkeling van hun stad.

Hij vraagt mij hoe ik daar over denk. Eerst heb ik
enige aarzelingen, maar al spoedig vind ik het een
prachtig idee, echt iets voor Maarten, borstbeelden
op een sokkel! Oei!

De beeldhouwer wordt gevonden en een plek:
Veerhaven (vroeger Pontegat geheten) met zicht op
de rivier de Maas. Wat een prachtige locatie. Mij
wordt gevraagd, gezien mijn studie over dit gebied,
een selectie te maken van in aanmerking komende
personen. Uit mijn selectie worden gekozen:
Antony Van Hoboken (1756-1852), Marten Mees
(1828-1917), Elie van Rijckevorsel (1845-1928),
D.G. van Beuningen (1877-1955) en Louis Jamin
(1881-1953).

Op vrijdag 31 mei 2013 was het moment
aangebroken voor de feestelijke onthulling van de 5
bonzen beelden. Vooraf werd een 80-tal
genodigden op de Koninklijke Roei- en
Zeilvereniging 'de Maas' ontvangen waar Prof. Dr.
Paul van de Laar een feestelijke speech hield die hij,
tot mijn verbazing, eindigde door mij 'Koningin van
de Muizenpolder' te noemen! Het zal je maar
gebeuren!

Daarna liepen we gezamenlijk naar de Veerhaven,
waar van elk beeld het doek verwijderd werd door
een nazaat. Marten Mees werd onthuld door Vita
Mees, dochter van een naar hem vernoemde
Marten.

8 juli 2013

(Machteld van Limburg Stirum
woonde tijdens het schrijven van
bovenstaand artikel nog in de
'Schoonoord'-tuin, niet lang daarna is
zij met haar man verhuisd naar 's
Gravenwetering 94 in Kralingen.)

Machteld van Limburg Stirum ■

BRIEF HAVERKORN

R. C. Th. Haverkorn van Rijsewijk

"De Kleine Brink"
Lindendreef 14
B-1780 Wemmel
Tel. (02) 460.42.86

Wemmel, 2014 maart 25

Stichting Geslacht Mees,

Keizersgracht 68
NL - 1015 - CS - Amsterdam,
Nederland.

Betreft Schilderij gemaakt door Jacob Spoel.

Beste (verre) familie!

Voor jullie informatie, ik was in het bezit van een groot schilderij gemaakt
door Jacob Spoel van de kinderen Rudolf Adriaan Mees (1845 Nov.2 / 1885
Aug. 26) en Anna Jacoba Mees (1847 Mei 1 / 1887 Oct. 6). Op dat schilderij
zit Anna Jacoba links en rechts staat Rudolf in een Schotse jurk. Tussen hen
in is een uit blokken opgebouwde façade van de Kathedraal van Reims.

Schilderij en lijst heb ik laten restaureren door restaurateurs, die mij door het
Rotterdams Museum werden aangeraden. Schilderij en blokkendoos heb ik
geschonken aan het Rotterdams Museum 2013 December 13. Zij waren daar
zeer verblijd mee, ze hebben een hele verzameling van Rotterdammers.

Het Rotterdams Museum is aan het veranderen, schilderij en blokkendoos
staan voorlopig opgeslagen in het Rotterdams Museum Depot

Als jullie een foto willen hebben van het schilderij en de blokkendoos, voor
de Mees Kroniek, laat mij dan jullie e-mail adres weten, dan kan ik die
mailen.

Vriendelijke groeten,

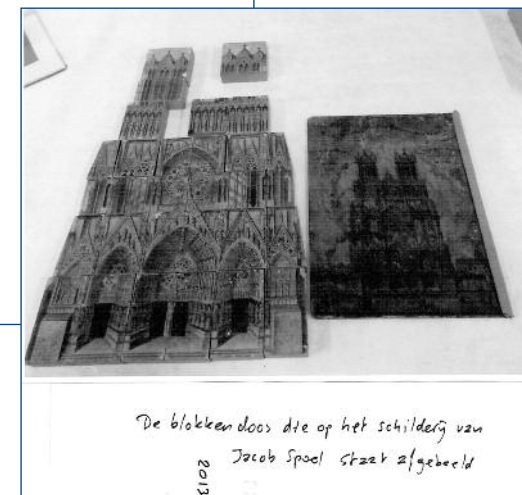
Rudolf C. Th. Haverkorn van Rijsewijk.

..

e-mail: dekleinebrink@skynet.be

Anna Jacoba Mees & Rudolf Adriaan Mees
met blokkendoos: Kathedraal van Reims.

De blokkendoos die op het schilderij van
Jacob Spoel staat afgebeeld
2013

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN

Utrecht, 5 maart 2012: Doortje Marie Mees, dochter van Mans Willem Wzn Mees en Eef Dore Anke van Egmond (G XIV-21-1-3)

's Gravenhage, 14 april 2012: Ties Willem Mees, zoon van Joris Wzn en Daniëlle Mees-van Diepen (G XIV-21-1-2)

Amsterdam, 12 juni 2012: Sophie Julia Sannino, dochter van Benjamin Sannino en Alexa Justine ter Horst, kleinzoon van Madelaine PhAJdr ter Horst-Mees (R11-18).

Jupiter, Florida, 16 november 2012: Jonathan Alexander Willis Dorhout Mees, zoon van Roger en Marina Isabella ABdr Willis-Dorhout Mees (G 12-12).

Rotterdam, 6 april 2013: Willem Hugo Mees, zoon van Victor Wzn en Selma Marike Mees-van Gent (G XIV-21-1-1)

Amsterdam, 19 juni 2013: Lune Maria Okino Mees, dochter van Rijkhart Immanuel MOzn en Elaine Mees-Triest (R XIV-20-3-1)

's Gravenhage, 14 april 2012: Pelle Anthonie Mees, zoon van Joris Wzn en Daniëlle Mees-van Diepen (G XIV-21-1-2)

Amsterdam, 14 oktober 2013: Catharina Josephine Elisabeth Mees, dochter van Bastiaan Rudolf Everard Bzn en Stephanie Jaira Mees-Bolle (R 13-19-1)

Luxemburg, 20 november 2013: Jack Theodoor Johannes Mees, zoon van Joost Anton JRzn en Jolein Marieke Mees-Hoorntje (R13-13-3).

Amsterdam, 1 januari 2014: Léo Florian Sannino, zoon van Benjamin Sannino en Alexa Justine ter Horst, kleinzoon van Madelaine PhAJdr ter Horst-Mees (R11-18).

Utrecht, 5 maart 2014: Wies Pleuntje Mees, dochter van Mans Willem Wzn Mees en Eef Dore Anke van Egmond (G XIV-21-1-3)

OVERLEDEN:

Boekarest, 11 maart 2014: Christiane Grietje Hélène Busulenga-Mees (G 12-15), geboren 9 augustus 1931, weduwe van Nicolas Busulenga.

GETROUWD

Dora en Wouter 60 jaar getrouwd. ■

*Vooraankondiging:
Kleine Familiedag op
zondag 5 oktober 2014*

*van 11.30 tot 16.00 uur
in huiselijke kring in Oegstgeest,
voor familieleden die geboren zijn
tot ca. 1950.*

*Uitnodigingen volgen
in de loop van de zomer.*

STICHTING VAN DER DUSSEN VAN BEEFTINGH FONDS, FAMILIEFONDS VAN DE FAMILIE MEES.

DOELSTELLING: HET ONDERSTEUNEN VAN LEDEN VAN DE FAMILIE MEES

STICHTING VAN DER DUSSEN VAN BEEFTINGH FONDS, MEES FAMILY FOUNDATION

GOAL: TO SUPPORT MEMBERS OF THE MEES FAMILY

VOOR WIE IS DE ONDERSTEUNING BEDOELD?

***1-** Voor mensen met financiële problemen in het dagelijks leven. Dit is onze eerste focus. Behoeft aan financiële ondersteuning kan verschillende oorzaken hebben en tijdelijk of structureel zijn.

***2-** Voor financiële hulp bij opleiding, cursus of studie(reis).

***3- Voor een zogenaamd 'Jonge-Mezen-Project'.** Hierbij kunnen jonge Mezen, of kinderen van 'Mees-Moeders', tot 33 jaar, een bijdrage vragen voor een speciaal project op het gebied van bijvoorbeeld kunst en cultuur, wetenschap en extra studie, maatschappelijke projecten en sport. Wij willen jonge Mezen aanmoedigen om de vleugels uit te slaan, de horizon te verbreden, levenservaring op te doen en om zich in te zetten voor anderen. Wij denken dat Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'oermoeder' van dit fonds (1797-1880), als ze nu leefde, zich zou verheugen als door haar schenking jonge mensen ervaringen opdoen waar ze hun verdere leven plezier van kunnen hebben.

Wie in aanmerking wil komen voor een bijdrage uit het fonds, wordt gevraagd ons liefst per email een brief te sturen met een beschrijving van de situatie en het probleem (in geval *1), de opleiding, cursus of studie(reis)(in geval *2) of het project (in geval*3), met een financiële toelichting en een motivatie.

Het bestuur kan hiervoor richtlijnen sturen, nadere informatie geven en eventuele vragen beantwoorden.

Met hartelijke familiegroet

Het dagelijks bestuur:
Madeline ter Horst-Mees, voorzitter,
madelineterhorst@hetnet.nl, 020-6128126
Barbara Mees, secretaris, b.mees@kpnplanet.nl
Joost Mees, penningmeester, joost.mees@mdhi.nl

FOR WHOM IS THIS SUPPORT MEANT?

***1.** Our most important focus is those family members who have daily financial problems. The need for financial support can be for various reasons and can be long or short term.

***2.** Financial help for education, a course or studies, study trip.

***3.** For our "Young Mees Project". Young Meeses, or children of so-called Mees-mothers, up to 33 years of age, may ask for financial help for a special project in, for example, art, culture, the sciences, extra studies, social work projects or sport. We would like to encourage young Meeses to spread their wings and widen their horizons, learn more about life and learn how to assist others. We believe that if Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, the 'ancestress' of this fund (1797-1880), were still alive, she would have been pleased to see her gifts used to allow young people to gain experiences with which to better their lives and the lives of those around them.

If you would like to ask for support from the Foundation, please send an email or letter explaining the situation and the problem (in the event of *1), the education, course or study trip (in the event of *2) or the project (in the event of *3), and include a financial statement and a letter of motivation.

If you need a further, more extensive explanation, more information or have specific questions, please do not hesitate to contact one of the members of the board.

Warmest 'family' regards,

The board:
Madeline ter Horst-Mees, Chairman,
madelineterhorst@hetnet.nl, 020-6128126
Barbara Mees, Secretary, b.mees@kpnplanet.nl
Joost Mees, Treasurer, joost.mees@mdhi.nl

JONGE MEZENBORREL

Beste Mezen,

Zondag 17 november 2013 was de eerste jonge mezenborrel in Amsterdam. Aangezien wij uit een vrij klein nestje komen was het leuk om de rest van de zwerm te ontmoeten en te zien hoe iedereen elkaar kent en met elkaar verbonden is.

Het leuke aan de borrel was dat niet alleen de jonge Mezen die in Amsterdam studeren of werken aanwezig waren, maar dat vanuit meerdere plaatsen de jongeren aan kwamen vliegen. Naast de sfeervolle locatie en dat de avond zelf erg

gezellig was, heeft het ook nog tot leuke verdere contacten geleid.

Al met al een erg geslaagde avond, een om te herhalen!

Hugo - en Nora Mees ■

FINANCIEEL OVERZICHT 2013 S.G.M. Ikje LOULOU

Inkomsten	
Rente	615,00
Contributies	4.451,00
Verkoop familie-artikelen	10,00
Totaal Inkomsten	5.076,00
Uitgaven	
Administratiekosten	294,00
Kroniek	2.391,00
Stichting Behoud Vreewijk	185,00
Schilderijen Opslag	1.959,00
Jongerenborrel	160,00
Reservering Mezendag	0,00
Totaal Uitgaven	4.989,00
Voordelig Saldo 2013	87,00
Banksaldi per 1.1.2013	46.716,70
Banksaldi per 31.12.2013	46.803,70

Barend Mees, penningmeester ■

IK@NRC.NL

E-peuter

Mijn dochter ging ruim twee jaar geleden met het gezin naar Melbourne. Baby Loulou was toen net 15 maanden. Contact was er volop via Skype en Facetime. Na verloop van tijd communiceerde ook Loulou luidruchtig mee. De eerste woordjes Engels, bye-bye aan het eind met kushandjes. Daarbij tikte ze dan stevig op het scherm van laptop of iPhone. Volgende week komt de familie terug naar Nederland. Loulou is nu 3,5 jaar. Na het laatste e-contact hoorde mijn dochter haar tegen een buurmeisje zeggen: „Do your grandparents also live in a computer?” Dat zal een gewaarwording voor haar zijn als ze ons op Schiphol ziet staan.

Hans Bekke

MARTEN MEES IN DE TV SERIE DE STALEN EEUW

De NTR, de omroeporganisatie voor informatieve, educatieve en culturele radio- en televisie-programma's, is bezig met opnamen voor een 13-delige tv-serie, voorlopig genaamd De Stalen Eeuw. Deze gaat over de 19e eeuw. Het is een vervolg op de serie De Gouden Eeuw en een van de afleveringen zal gewijd zijn aan de opkomst van Rotterdam. De hoofdpersoon daarin is Lodewijk Pincoffs (1827-1911), die in Rotterdam een belangrijke rol heeft gespeeld, maar na malversaties en een faillissement naar Amerika is gevlucht. Onvermijdelijk komt ook Marten Mees (1828-1917), die Pincoff financierde en aan hem een groot verlies heeft verleden, ruim aan bod. Verschillende boeken

over Nederlandse ondernemers bevatten een hoofdstuk over hem en steeds wordt daarin de Pincoffs affaire behandeld. Bijvoorbeeld 'De Aartsvaders' van Wim Wennekes en 'Rotterdamse juristen uit vijf eeuwen' van G. Chr. Kok. In een zoektocht naar een nakomeling die wat over Marten en de firma R. Mees & Zoonen zou kunnen vertellen, is de NTR terecht gekomen bij de naar hem genoemde Marten (1946), die zich na enige aarzeling daartoe bereid verklaard heeft. Hij is een achterkleinzoon van Martens halfbroer Bernard (1835-1911), geen nakomeling dus. Er zijn geen nakomelingen die de naam Mees dragen, zij heten onder andere Meertens, Dutilh, Nauta, Boon en van Weel.

